

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/28/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124223560
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124223560.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: DÔVERA zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 35 942 436, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. B., o zaplatenie sumy 506,55 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 16C/56/2024 – 76 zo dňa 19. septembra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 506,55 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku,
p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania mení tak, že žalobcovi n e p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového konania.

Žalobcovi n e p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 506,55 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a druhým výrokom žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Okresný súd uviedol, že mal preukázané, že žalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7T/35/2021-124 zo dňa 28.02.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.03.2022, uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva, keďže dňa 08.10.2021 okolo 15.00 hod. v C. B. na ulici D. E., pri prístrešku na nákupné vozíky obchodu Kaufland, po predchádzajúcej slovnej hádke, rukami chytil za hlavu svoju manželku F. B., nar. XX.XX.XXXX a dvakrát jej udrel hlavu o plexisklo prístrešku pre nákupné vozíky, v dôsledku čoho spôsobil poškodenú zranenia, a to otras mozgu, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrovanie s dobou liečenia a obmedzením v obvyklom spôsobe života 10 dní. Poškodenú bola poskytnutá zdravotná starostlivosť poskytovateľom - C. nemocnicou s poliklinikou G. H. I. J. C. B., pričom poškodená bola poistencom žalobcu, ktorý uhradil poskytovateľovi - zdravotníckemu zariadeniu náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť vo výške 506,55 eur. Listom zo dňa 10.10.2022, adresovaným žalovanému, žalobca vyzval žalovaného na úhradu náhrady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v sume 506,55 eur. Žalovaný predmetnú sumu neuhradil.

1.2. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že poškodená bola v čase, kedy jej bola poskytnutá zdravotná starostlivosť, poistencom žalobcu. Žalobca má v zmysle § 9 ods. 7 písm. c) zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o

zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“) voči žalovanému právo na náhradu vynaložených nákladov zdravotnej starostlivosti za svojho poistenca, nakoľko k poškodeniu zdravia došlo zavineným protiprávnym konaním žalovaného. Žalovaný ani nárok žalobcu nerozporoval, okresný súd preto nárok žalobcu považoval za nesporný a v celom rozsahu za dôvodný, a preto mu i v celom rozsahu vyhovel.

1.3. S ohľadom na to, že žalobca bol v konaní úplne úspešný, okresný súd na rozhodnutie o trovách aplikoval § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého žalobcovi voči žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktoré doplnil podaním doručeným súdu dňa 14.01.2025.

2.1. Žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že v súčasnej dobe je práceneschopný, vo vážnom zdravotnom stave. Dňa 05.10.2024 absolvoval akútne bronchoskopické vyšetrenie s následnou hospitalizáciou a chirurgickým zákrokom. Ochorenie mu nepovoľuje vykonávať akúkoľvek zárobkovú činnosť, nemocenský príspevok, invalidný dôchodok ani dávku v hmotnej núdzi nepoberá, nakoľko je ženatý. S partnerkou dlhodobo nežije. Ďalej uviedol, že ochranný príspevok pri nepriaznivom zdravotnom stave nepoberá a jednorazovú finančnú pomoc od mesta nemá nárok požadovať, nakoľko je voči mestu dlžníkom a sú voči nemu vedené exekúcie. Žiada o uznanie odvolania, nakoľko stanovenú sumu nemá z čoho uhradiť a sám je odkázaný na pomoc iných. V doplnení k odvolaniu uviedol, že v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu nie je ani žiadna možnosť, aby sa akokoľvek zamestnal. Do budúca je predpoklad nezlepšenia jeho zdravotného stavu, k čomu priložil lekársku správu. V závere uviedol, že od novembra 2024 sa zmenilo dočasné priznanie dávky v hmotnej núdzi vo výške 85,-eur, pričom z týchto prostriedkov si hradí ubytovanie v nocľahárni, hradí si stravu, lieky, vyživovaciu povinnosť.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že s tvrdeniami žalovaného, v ktorých namieťa nemajetnosť, a teda nemožnosť uhradiť žalobcovi sumu 506,55 eur, nesúhlasí a mal zato, že z argumentácie žalovaného sa nejedná o dostatočne odôvodnenie pre podanie odvolania. Žalobca mal zato, že žalovaný vo svojom odvolaní nepopiera nárok žalobcu a nenamieťa ani výšku istiny, teda odvolanie nesmeruje voči výroku rozhodnutia.

4. Strany sporu ďalšie podania v odvolacom konaní neprodukovali.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP vo výroku I. ako vecne správny potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 CSP vo výroku II. zmenil.

6. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7. Vo vzťahu k výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 506,55 eur, odvolací súd uvádza, že skutočnosti uvádzané v odvolaní a v jeho doplnení sa netýkajú dôvodnosti ani výšky rozsudkom priznanej peňažnej sumy žalobcovi. Žalovaný v odvolaní nerozporuje nárok na zaplatenie žalovanej sumy, ale poukazuje len na skutočnosť, že jeho finančná situácia mu neumožňuje žalovanú sumu zaplatiť, poukazujúc na jeho výdavky, ktoré zahŕňajú nákup liekov, vyživovaciu povinnosť a platbu za ubytovanie v nocľahárni. Taktiež uviedol, že je práceneschopný a vo vážnom zdravotnom

stave, o čom priložil aj lekársku správu. Zo žalovaným uvádzaných skutočností je tak nepochybné, že podaným odvolaním nespochybňuje nárok uplatnený žalobcom ako taký, nepopiera žalobcom uplatnenú pohľadávku čo do jej dôvodu alebo čo do výšky. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný tak neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní vo vzťahu k výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 506,55 eur.

7.1. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalovaného vo vzťahu k výroku I., odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP vo výroku I. ako vecne správny potvrdil (výrok I.).

8. Pokiaľ ide o výrok, ktorým okresný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd v prvom rade konštatuje, že vychádzajúc z dikcie zákona § 255 CSP je zrejmé, že občianskoprávne (sporové) konanie je ovládané zásadou zodpovednosti za výsledok konania, podľa ktorej účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Na prvom mieste je zásada úspechu (ods. 1 daného ustanovenia) a v prípadoch, keď má strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v druhom odseku daného ustanovenia, čiže pravidlo pomeru úspechu. V danom ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore, pričom plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej.

8.1. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (nálež Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch.

8.2. Obsah formulácie (pojmu) „dôvody hodné osobitného zreteľa“ je nutné vykladať najmä vo väzbe na zmysel a účel ustanovenia § 257 CSP. Spomenutým účelom tohto ustanovenia je primárne umožniť súdu zamedziť vzhľadom na celkové okolnosti prejednávaneho prípadu síce zákonným, no „prítvrdým“ rozhodnutiam, respektíve takým rozhodnutiam, ktoré by napriek svojej formálnej zákonnosti mohli vykazovať rozpor s dobrými mravmi.

8.3. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod..

8.4. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 257 CSP upravujúce moderačné právo súdu, osobitne akcentujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

8.5. V predmetnom konaní súd žalobnému návrhu o zaplatenie sumy 506,55 eur vyhovel, teda žalobcovi ako úspešnej strane v spore by vznikol nárok na náhradu trov konania.

8.6. V prejednávanej veci odvolací súd vzhladol dôvod na aplikáciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Odvolací súd má zato, že dôležitou skutočnosťou je v danom prípade nepriaznivý zdravotný stav žalovaného, o čom svedčí aj Prepúšťacia správa zo dňa 10.10.2024 (č.l. 89 a nasl. súdneho spisu), ktorý je dôvodom hodným osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý je úzko spätý s jeho osobným a zárobkovým aspektom. S poukazom na lekársku správu zo dňa 10.01.2025 (č.l. 97 súdneho spisu), podľa ktorej nie je u žalovaného predpoklad k návratu ku pracovnej schopnosti, má odvolací súd zato, že žalovaný má preukázateľne nepriaznivý zdravotný stav, v dôsledku ktorého nie je objektívne schopný vykonávať zárobkovú činnosť. Zdravotný stav žalovaného je nevyhnutné v danom prípade posudzovať v širších súvislostiach samotného sporu.

8.7. S ohľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že majetkové pomery, ktoré sú v značnej miere ovplyvnené zdravotným stavom žalovaného, mu nepostačujú, resp. neumožňujú na uhradenie trov konania žalobcovi. Vychádzajúc z uvedeného má odvolací súd zato, že v danom prípade táto okolnosť odôvodňuje aplikáciu § 257 CSP a nepriznanie žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

8.8. Na základe všetkých vyššie uvedených okolností dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný sa nachádza v reálne ťažkej životnej situácii a povinnosť žalovaného uhradiť žalobcovi trovy konania by ovplyvnila jeho majetkové pomery a značne by viedla k zníženiu jeho životnej úrovne. Odvolací súd pre úplnosť zdôrazňuje, že rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP nesmie pôsobiť ako neprímeraná tvrdosť voči ani jednej zo strán sporu, teda ani voči žalobcovi, ani voči žalovanému a preto považuje odvolací súd za spravodlivé, aby boli na strane žalovaného aplikované dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi, nakoľko žalobcovi neuhradenie trov konania zo strany žalovaného značne neovplyvní jeho majetkové pomery.

8.9. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 388 CSP tak, že žalobcovi nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového konania (výrok II.).

9. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Odvolací súd konštatuje, že v odvolacom konaní je žalobca plne úspešný, nakoľko odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd však žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, majú za to, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP a to aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa odvolací súd vzhladol v tom, že žalovanému jeho majetkové pomery, ktoré sú v značnej miere ovplyvnené jeho zlým zdravotným stavom, nepostačujú, resp. neumožňujú na uhradenie trov odvolacieho konania žalobcovi. Žalovaný nie je objektívne schopný vykonávať zárobkovú činnosť. Vychádzajúc z uvedeného má odvolací súd zato, že v danom prípade tieto okolnosti odôvodňujú aplikáciu

§ 257 CSP a nepriznanie žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, odvolací súd rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok III.).

10. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).

V Žiline, dňa 28. mája 2025
JUDr. Roman Tichý

predseda senátu
JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Vladimír Topoľančík

člen senátu